

Dosar de prezentare

Sala George Constantin

Prima reprezentatie: 17 martie 2017

Burlaci și burlăcițe

de **Hanoch Levin**

traducerea: **Bogdan Budeș**

Distribuția (în ordinea indicată de autor) :

Znaiduh - **VLAD GĂLĂȚIANU**

Pukița - **DANIELA MINOIU**

Gaunino - **ALEXANDRU MIKE GHEORGHIU**

Bulba - **CORINA DRAGOMIR**

Oistwind - **SEBASTIAN GHIȚĂ**

Decorul: **ȘTEFAN CARAGIU, ALESSANDRA GIUNTINI**

Costumele: **MIHAELA POPESCU**

Asistența de regie: **BOGDAN BUDEȘ**

Un spectacol de **ALESSANDRA GIUNTINI**

Durata: **1h 30 min (fără pauză)**

Spectacol nerecomandat publicului sub 16 ani

Producție a Teatrului Nottara

SINOPSIS

A iubi sau a nu iubi? A te-nșura sau a burlăci? Un cuplu merge la culcare în seara de dinaintea nunții... dar îndoielile obișnuite se transformă treptat în întrebări existențiale! Eroii noștri au parte de o aventură onirică, în care drumurile li se întretaie pentru a ajunge iar... la somn! Sau totul este doar un vis?

Gânduri despre spectacol

În vara lui 2016 a început frumoasa aventură a Laboratorului de Teatru Dens, atelierul experimental, condus de Oleg Loevski, regizor și producător de teatru din Rusia.

Gândit ca un mini - festival, proiectul a reunit echipe de creație internaționale, punând în scenă, ca *works in progress*, trei spectacole, contra cronometru, în condiții de producție improvizată.

Datorită succesului de public, în 2017 ele au intrat în repertoriul permanent al Teatrului *Nottara*.

După *Iubirea la oameni*, acum e rândul celei de a doua producții să se întâlnească cu publicul: piesa binecunoscutului autor israelian Hanoch Levin, *Burlaci și burlăcițe*. Un scriitor care s-a lovit ades de limitările și rigorile impuse de cenzura de stat. Un dramaturg ce nu a acceptat niciun tabu. Nu doar în textele sale politice, ci și când a scris despre inflamările și dezamăgirile unui ritual vechi de când lumea: căsătoria și preambulurile ei erotice.

Iar regizoarea italiană Alessandra Giuntini, alături de trupa Teatrului *Nottara*, au imprimat spectacolului nota de burlesc, pe care textul scriitorului israelian o îndrituiește.

S-a născut, astfel, comedie fără inhibiții în care parodia și caricatura se împletesc savuros cu observația ironică și umorul acid.

EXTRASE DIN TEXT:

Znaiduh: (spectatorilor) N-o iubesc. Peste două luni ne căsătorim. Asta-i situația. (*Oftează, se întinde pe pat, se întoarce cu spatele la Pukița, încearcă să adoarmă.*) Nu-i nici prea frumoasă, nici prea atrăgătoare, nu, nu prea. Nu că eu aș fi cine știe ce; și parcă nimic nu-i real, toată viața e-un pic cam... Trăiești, da, da' parcă ți se prelinge totul printre degete. Ce prostie. Ce trist.

Pukița: Unde pleci?

Znaiduh: Acasă.

Pukița: Nu rămii peste noapte?

Znaiduh: De ce? N-am fost aici? N-am vorbit? Nu ne-am stors de pasiune sexuală? Ce mai vrei?

Pukița: Să dormim împreună.

Znaiduh: După nuntă.

Pukița: Te iubesc!

Znaiduh: Am auzit! După nuntă!

Pukița: (se ridică și-l îmbrățișează) Îți iubești logodnica?

Znaiduh: Și-ncă cum.

Pukița: Mă iubești? Zi s-aud cuvîntul. Mă iubești?

Znaiduh: Și-ncă cum.

Pukița: Zi cuvîntul!

Znaiduh: N-am chef.

Pukița: Te implor.

Znaiduh: Nu, n-am chef.

(Burlaci și burlăcițe, episodul 1)

Znaiduh: (*Aparte*) Ia uite! Bați la Pukița – apare Pukița. Nicio surpriză. Și dă-i iar cu iubirea. Când îi zic c-o iubesc, parc-aș avea cuie ruginite-n gît... Asta e.

(*Pukiței*) M-am răzgîndit. Mă-ntorc. Numa' că fără ceai și fără trîncăneală. Ne culcăm!

(Burlaci și burlăcițe, episodul 2)

Znaiduh: (*se apropie de pat, se dezbracă*) Dragostea sufletului meu, adevăratul meu prieten, singurul în tot universul – somnul! (*Se întinde, se infofolește și închide ochii*) Somnul, somnul, ciocolată a sufletului, pasiunea pe care nu mi-o voi stinge niciodată. Atingerea capului de pernă – iată gustul vieții și esența ei. Să te-odihnești, să te-odihnești, să scapi măcar pentru cîteva ore de idiotul Znaiduh. De conturi, de bănci, de femele... Nici Pukița, nici lumea – uitare de sine și beznă, un nimic binecuvîntat.

(Burlaci și burlăcițe, episodul 3)

Bulba: (lui Znaiduh): Eu sunt Bulba, dar nici tu nu ești mai mult decît Znaiduh, și nu cred că-mi faci vreo favoare dacă mă iei. Cu mine nu te-nsori prin excludere. Pe mine trebuie să mă vrei ca pe un bine absolut!

Znaiduh: Absolut?!

Bulba: Absolut absolut! Nu sunt frumoasă, dar am orgoliu de frumoasă. Eu nu mă dau ieftin. Trebuie să te străduiești. Trebuie să mă iubești și să mă răsfeți. Nu ciocolată și nu gumă de mestecat – dragoste. Să-mi faci curte, să mă copleșești cu flori, să mă implori. Sex și toate alea.

Znaiduh: (aparte) Doamne, arată-mi drumul să plec de-aici!

(Burlaci și burlăcițe, episodul 13)

Znaiduh: (aparte) Doamne, îmi pierd mințile. De ce atâtea îndoieli? De ce atîta luptă? Oistwind, Bulba, Gaunino, Pukița, Znaiduh – cîtă agitație, ce prostie, cît de departe e totul de ce-am visat. Sunt o ființă tragică, din care se face comedie!

(Burlaci și burlăcițe, episodul 26)

Casa scării. Znaiduh.

Se deschide ușa Bulbei. Bulba stă în prag, e în halat, ciufulită, speriată.

Bulba: Unde-ai plecat? Ce s-a-ntîmplat?!

Se deschide ușa Pukiței.

Pukița stă în prag, e tot în halat de noapte, speriată, ciufulită.

Pukița: (strigă) Gaunino! Unde-i Gaunino? Gaunino!

Bulba: Tu... la... ea?

Pukița: (își revine din șoc; lui Znaiduh) Te primesc. Pe tine te-am iubit de la-nceput.

Tu ești originalul. E timpul să mă-ntorc la original...

Bulba: (cîntă încetișor)

E o chestie nativă –

Am gîndire pozitivă...

Pukița: Încă nu-i târziu să intrăm, să uităm, s-o luăm de la capăt...

(Burlaci și burlăcițe, episodul 29)

Argumentul regizoarei :

„Pentru mine a fost mereu interesant să găsesc limbajul scenic potrivit fiecărui text și pentru aceasta încerc să-mi folosesc toate cunoștințele, de la teatrul realismului psihologic, la *commedia dell'arte* și pînă la dansul contemporan. Am senzația că, împreună cu actorii, am construit atmosfera potrivită și că acest spectacol nu e doar o comedie la care să mori de rîs; nu, aici spectatorul se va gândi puțin și la viața lui și va trebui să admită că în interiorul fiecăruia dintre noi e ascuns un clovn tragic și caraghios.”

Alessandra Giuntini

Argumentul traducătorului

„Textul lui Hanoch Levin face parte din categoria acelor texte pe care nu le poți ignora: fie îl iubești, fie îl urăști; indiferent, oricum, nu te lasă. Calitatea asta cred că i se trage de la sinceritatea absolută a privirii dramaturgului israelian. Situațiile imaginate de autor nu lasă loc sclifoselilor ipocrite. Teatrul adevărat se naște în vecinătatea unor texte incomode, care nu gâdilă înclinația noastră spre confort, care te scot din sărite, care te fac să-ți ieși din pepeni, să sari din papucii pufoși ai convenționalului iluzoriu. Așa este și textul ăsta al lui Hanoch Levin - „Burlaci și burlăcițe”.

Chiar dacă este o comedie, textul (și spectacolul!) este străbătut, ca toate comedii bune, de un fir de amărăciune. Fiindcă doar dozajul corect dintre comic și tragic te face să râzi din tot sufletul, sub „amenințarea” nodului în gât.”

Bogdan Budeș

Actorii, despre spectacol:

„O comedie fără inhibiții, despre coșmarurile bărbaților și visele femeilor, în ceea ce privește perspectiva căsătoriei. O piesă în care fiecare se poate regăsi cu ceva: temeri, idealuri, aspirații, îndoieli. O comedie de vis. ”

Daniela Minoiu

„Experiențele lui Znaiduh - personajul pe care îl interpretez - sunt unele pe care eu, în viața reală, nu le-am trăit. M-am regăsit în anumite reacții, schimbări bruște de atitudine, în imaginea visătorului „filosof”, care îl caracterizează, dar aș spune că biografia mea nu a constituit un element principal în construcția personajului. Mai degrabă, l-am lăsat să se nască, punându-mă în diversele situații prin care trece el, folosindu-mi imaginația și absorbind atmosfera generală creată

de regizoare. Cred cu tărie că forma, dacă e bună, dă naștere fondului. Meyerhold spunea: "dacă vrei să îți se facă frică pe scenă, fugi". Ei bine, o astfel de abordare, dinspre exterior către interior, fără un exces de intelectualizare, am avut eu în construcția lui Znaiduh.

Într-o notă tragi-comică, spectacolul invită la reflecție asupra iubirii, căsătoriei, singurătății, fricii de necunoscut... Tușele sunt groase. Personajele, asemenea unor clovni care râd cu un ochi și plâng cu celălalt. Într-adevăr, totul se petrece într-un vis, unde trăirile, acțiunile personajelor sunt hiperbolizate, dar și caricaturizate. Atmosfera amintește, întrucâtva, de filmele lui Federico Fellini. "Nebunia" din spectacol e însă justificată de faptul că, în vis, totul e posibil.

Cred că frica de singurătate este motorul acțiunilor lui Znaiduh. Se teme de nuntă, de necunoscutul care se află dincolo de ea. Totodată, ideea de a rămâne singur îl înspăimântă. Există un zbuluciu interior, o nehotărâre a personajului, un hamletian *a fi sau a nu fi?*. Evitarea nunții, înseamnă, însă, singurătate. Cred că întrebarea de mai sus - fără semnul de la sfârșit - constituie, de fapt, tema spectacolului."

Vlad Gălățianu

„Spectacolul poate fi considerat un omagiu adus căsătoriei. Și asta o spune un (încă) burlac. Este privit din punctul de vedere al bărbatului, cu toate gândurile lui, nefiltrate, de aceea nu este foarte *politically correct*. Deși unii îl pot considera un text extrem de misogin, poate că tocmai sinceritatea extremă cucerește. Oricât de Znaiduh ai fi, oricât de Gaunino ți-ai dori să devii, rezultatul este același. Mai devreme sau mai târziu este indicat ca, în ciuda oricăror «orori» pe care o viață în cuplu ți le poate aduce, să faci și acest pas și să spui adio burlăciei. Poate că vei fi surprins, în ciuda tuturor coșmarurilor pe care le ai, să vezi că poți deveni mai împlinit. Da, eu cred că visul din acest spectacol este mai degrabă un coșmar; și mai cred că trebuie să fim înțelegători, orice persoană poate avea astfel de coșmaruri. Dar cel mai bun tratament este râsul.

În final (spoiler alert!!!) se căsătoresc! Așa că am dreptate când fac afirmația de la început! Iar acest text poate fi considerat un pamflet! ”

Alexandru Mike Gheorghiu

„Stimate public spectator, Bulba mea este o femeie al cărei ceas biologic ticăie atât de zgomotos, încât poate fi ușor confundat cu clopotele de la Mitropolie, în zi de sărbătoare. Veți face cunoștință cu ea într-un moment în care nu mai are nimic de pierdut, deci este liberă să încerce orice... așa că, rogu-vă, nu vă temeti, Bulba n-ar face rău nici unei muște. Poate că în fiecare dintre noi este o Bulba... sau, până la urmă, poate că nu-i decât plămada unui vis... Voi decideți! Cu drag și-un zâmbet! ”

Corina Dragomir

„Cred că e vorba despre un vis pur și simplu. Znaiduh este pus față în față cu dorințele și spaimile sale cele mai mari, totul sub cupola unui singur sentiment: frica de singurătate.

Normele sociale au devenit o închisoare de nepătruns, în care ne închidem propriii copii, încă de la naștere, cu bună știință chiar. Aici vedem un vis al unui astfel de copil, obligat să respecte aceste norme, care este bântuit de ele și-n somn, unde totul capătă proporții inumane. La urma urmei, în ce s-a transformat în zilele noastre ideea de cuplu, de căsătorie? Într-un act civil, într-o obligație, într-o grijă...”

Sebastian Ghiță

REPERE BIOGRAFICE

Autorul

Hanoch Levin (1943-1999) dramaturg, poet, regizor de teatru și prozator israelian, a fost unul dintre principalii reprezentanți ai dramaturgiei ebraice din a doua jumătate a secolului al XX-lea. A scris 63 piese de teatru și a regizat 22 dintre ele, stârnind, cu mare parte dintre ele, reacții contradictorii.

Piesele lui timpurii au fost comedii satirice, ce întruchipau concepția sa despre lume, înfățișând cu luciditate și ironie nevoia omenească de definiții și limite, orbirea în fața proceselor sociale și istorice, obtuzitatea învingătorilor, fuga de răspundere a vinovaților.

În anii 1967-1970, continuând să scrie versuri și proză și fiind impresionat neplăcut de euforia generată de victoria Israelului în Războiul de șase zile, Levin a scris teatru satiric politic, contrar curentului majoritar.

În 1968 a început colaborarea cu regizoarea Edna Shavit, în realizarea spectacolului de cabaret satiric, pe care îl scrisese cu un an înainte. Cabaretul a fost reprezentat în premieră în august, la clubul „Bar-barim” din Tel Aviv, având în distribuție patru dintre elevii Ednei Shavit, de la secția de teatru a Universității Tel Aviv.

A urmat revista satirică *Ketchup*, în regia fratelui său, David Levin, a cărei premieră a avut loc în pivnița Cabaret Satiric (Kabaret Satiri) din Tel Aviv, în martie 1969. În amândouă creațiile, Levin a pus în discuție patosul-militarist local. De pildă, scheciul „Ordinul de front al victoriei Războiul de Unsprezece minute” era o parodie după cuvântarea locotenent colonelului Shmuel Gonen Gorodish, ținută la finalul Războiului de Șase Zile, intitulat „Convorbiri de pace in Orientul

Mijlociu”. Dramaturgul îi ironiza pe conducătorii israelieni mulțumiți de victorie. La rândul său, scheciul „Pătrate în cimitir” aborda, într-un mod macabru, un alt element al ritualului războinic, doliul militar.

Criticile pe care și le-a atras Levin în urma spectacolelor *Tu, eu și războiul următor* și *Ketchup* s-au întesit după premiera celei de-a treia piese politice, *Regina Băii* (Malkat Ambatya) care a fost pusă în scenă tot de David Levin, la Teatrul Kameri din Tel Aviv, în aprilie 1970. Aceasta cuprindea, între altele, expresii licențioase, o scenă a Sacrificiului lui Isaac, în care acesta îl implora pe tatăl său, Avraam să-l taie fără șovăială. Acest text, reprezentat pe scena unui teatru de repertoriu, a generat un scandal public fără precedent. Spectatori indignați au demonstrat în semn de protest, au huiduit și deranjat mersul spectacolelor, partidul Național Religios (Mafdal), pe atunci influent, a cerut cenzurarea unui cuplet considerat ireverențios față de Biblie, iar guvernul a amenințat că va suspenda sprijinul financiar al teatrului.

Criticii de teatru s-au dezlănțuit și ei împotriva piesei și a autorului. Haim Gamzu a considerat că „totalitatea dialogurilor erau menite a arunca sare, pe răni deschise”. Uri Porat susținea că "din gunoiul asta teatral se înțelege că noi suntem cu toții, niște criminali–abjecți, cetățeni ai unui stat militarist lacom de sânge”. Iar Reuven Yanay era de părere că „o scenă ca aceea a ziaristului venit să intervieveze o văduvă de război, al cărei soț căzuse în luptă, la Canalul de Suez, și face dragoste cu ea, nu putea fi născocită decât de un creier diabolic sau grav bolnav. Mii de părinți îndoliați au fost astfel abuzați”. În pofida protestelor lui Levin, conducerea teatrului a decis, ca urmare a scandalului public, să oprească piesa, după 17 reprezentații.

În mai 1969 Levin și-a lansat cea dintâi piesă nepolitică, respectiv comedia *Solomon Grip*, pe scena Teatrului Deschis (Theatron Patuah), în regia lui Hillel Neeman. Odată cu aceasta, dramaturgul a deschis seria de comedii ce pun în centru dorințele și suferințele unor personaje triste, cupluri sau familii, dintr-un bloc de locuințe sau cartier oarecare: *Hefetz*, *Yaakobi și Leidenthal*, *Tineretea lui Vardal*, *Krum*, *Popper*, *Meșteșugul vieții*, *Negustorii de cauciuc*, *Cei care-și fac bagajele*, *Nehotărâțul*, *Hops și hopla*, *Femeia minunată din noi* și *Prostituata din Ohio*.

Primul său mare succes la public l-a avut cu *Hefetz*, care a fost pusă în scenă în martie 1972, la Teatrul Municipal din Haifa sub regia lui Oded Kotler. Aceasta fusese refuzată de Teatrele Kameri și Habima din Tel Aviv. În aceeași perioadă, Levin scrisese și două scenarii de film: *Ploch* (1972) în regia lui Dani Wolman și *Fantezie pe o tema romantică* (1977), în regia lui Witek Terch. Filmele au primit aprecierea criticilor, dar nu și pe cea a spectatorilor.

Un alt mare scandal provocat de Levin a fost spectacolul *Chinurile lui Iov*, din 1981. Piesa conținea o scenă în care Iov, complet gol, tras prin șezut în țeapă, de oștenii împăratului, este vândut unui circ, pentru ca agonia lui să atragă și să distreze publicul. Ministrul adjunct al educației și culturii, Myriam Taasa Glazer, reprezentantă a Partidului Național Religios, a declarat

În Knesset că statul nu trebuie să finanțeze un teatru în care „un bărbat e văzut spânzurat vreme de douăzeci de minute, cu mădularul atârnat în vânt”.

Piesa *Marea prostituată din Babilon* a stârnit nu doar împotrivirea publicului, ci și a unora dintre actorii de la Teatrul Cameri. Ca urmare a protestelor, piesa a fost scurtată cu douăzeci de minute.

În anul 1982, anul războiului din Liban, Hanoch Levin a abordat iarăși o tematică politică, în piesa *Patriotul*, prezentată la Teatrul Neve Tzedek, în regia lui Oded Kotler. Lucrarea este centrata pe un personaj israelian, doritor de a emigra în SUA. Este solicitat de consulul american să treacă prin câteva încercări: să-și scuipe mama și să lovească cu piciorul în obrazul unui băiat arab. După toate acestea, eroul îl insultă pe Dumnezeu. Deși Consiliul pentru critica filmelor și pieselor, existent încă în acea perioadă, a interzis prezentarea piesei în totalitatea ei, regizorul a decis, totuși, să o pună în scenă. Consilierul juridic al guvernului, Itzhak Zamir, a recomandat punerea sub acuzare a conducerii Teatrului Kameri pentru încălcarea legii cenzurii, aflate pe atunci în vigoare, în schimb piesa a fost permisă cu condiția cenzurării unor fragmente.

În anii 1980 Levin a fost criticat pentru faptul că în unele creații repetă aceleași tehnici și teme (*Yakish și Popcze*, *Cel chinuit de gânduri*). Piese scrise ulterior - precum *Copilul visează*, *Cei ce merg pe întuneric*, *Pomenire* și altele - s-au bucurat, însă, de multe aprecieri

Regizoarea

Alessandra Giuntini s-a născut în anul 1982, în orașul Pistoia, din Italia. A studiat la Liceul de Artă *Leon Battista Alberti* și simultan s-a instruit la "La Limonaia" și "Mascarad" – două cunoscute studiouri de teatru din Florența. După absolvire, s-a mutat la Milano, unde a studiat la Teatrul *Ariberto* cu Vito Molinari, un important regizor italian de teatru și televiziune. A făcut parte din ultima promoție a grupului de teatru «Anima Nera» întemeiat de Aldo Cassano. Apoi și-a continuat drumul în teatru la Sankt Petersburg, unde a absolvit cu onoruri în 2011, Academia de Teatru, specializarea actorie și regie. A studiat cu Veniamin Filștinski, reputat profesor de actorie care a consolidat metoda și ideologia creativă a formării actorilor prin studiu individual – pe filiera Stanislavski. În cel de-al patrulea an de studii, tânăra creatoare a beneficiat de un stagiul de regie cu Lev Dodin, la piesa "Portret în ploaie", montată la Teatrul Dramatic Maly (Teatru al Europei).

În 2013, ea a fost acceptată de către Compania SITI din New York, într-un program intensiv. Acolo a studiat tehnica Suzuki de antrenament actoricesc și a lucrat de asemenea ca regizor sub îndrumarea Annei Bogart, una dintre cei trei directori artistici ai SITI. Anne Bogart a fondat această companie în 1992, împreună cu regizorul japonez Tadashi Suzuki, cu scopul de a redefini și revitaliza teatrul contemporan din Statele Unite ale Americii, punând accentul pe

schimburi culturale și colaborări.

Începând cu 2013, Alessandra Giuntini a participat la mai multe laboratoare de regie în Rusia, unde a pus în scenă spectacole în diferite teatre regionale. Printre acestea enumerăm: *Scrisori de dragoste* de A. R. Gurney (la Teatrul de Stat din Magadan), *Lumina de la capăt* de S. Skologub, (la Teatrul de Stat din Omsk), *Tiramisù* de Joanna Ovsianko, (la Teatrul Tineretului din Rostov pe Don), *Clasa noastră* de Tadeusz Slobodzianek, (la Teatrul de Stat din Kemerovo) *Camera albastră* David Hare (la *Scena Molot* din Perm), *Yat* de K. Fedorov, (la Teatrul Alexandrinski din St. Petersburg).

În 2016 a montat tot în Rusia: *Bashmachkin* de Y. Bogoslavski (la North Drama Norilsk), apoi *Scorpia* (spectacol inspirat de *Îmblânzirea scorpiei* de William Shakespeare, la Teatrul de Stat din Kurgan), *Cafeneaua* de Carlo Goldoni, (la Teatrul Kemerovo) și *Pasărea verde* de Carlo Gozzi (la Teatrul Tineretului din Krasnoiarsk).

Fiind interesată de formule cât mai diverse de a face teatru, continuă să facă parte din grupul de lucru al lui Oleg Loevski, cu modalitățile sale de teatru experimental.

Cea mai recentă producție care îi poartă semnatura este *My Psyche*, după *Metamorfozele* lui Apuleio, realizată chiar la începutul acestui an, la Teatrul de pe Acoperiș din Krasnoiarsk. Spectacolul său *Scorpia* a intrat în Secțiunea off a prestigiosului Festival „Masca de aur” de la Moscova.

Ea a și jucat în mai multe producții la "Teatrul Etyud." Pentru interpretarea ei din *Demonii*, a fost nominalizată "Cea mai bună actriță", la Premiile Breakthrough. La aceeași ceremonie a primit premiul juriului tânăr, pentru "Cea mai bună actriță tânără" și a fost, de asemenea, nominalizată pentru "Cel mai bun actor în teatru independent", la Premiile de Aur Spotlight

Traducătorul

Bogdan Budeș este regizor și traducător de teatru. A făcut studii de filozofie la Universitatea din București (1991-1996). A studiat regia de teatru la "Masterskaya" ("Atelierul") lui Piotr Naumovici Fomenko din Moscova (2007-2010).

Recent a montat spectacolele: *Și veni bărbatul la femeie* de Semion Zlotnikov, la Teatrul de Artă, București (premiera în 2014); *Dureri fantomă* de Vasili Sigarev, la Teatrul de Artă, București (premiera în 2015) și *Neranțula* după Panait Istrati, la Teatrul *Maria Filotti* din Brăila (premiera în 2016).

În calitate de traducător, a colaborat cu regizori ca: Alexandru Dabija, Cristi Juncu, Vlad Massaci, Alexandru Măzgâreanu, și a tradus piese de teatru de: Samuel Beckett (*Ultima bandă a lui Krapp*), David Mamet (*American Buffalo*), Jez Butterworth (*Mojo*), Enda Walsh (*Chatroom*),

Edward Albee (*Capra, sau cine e Silvia?*), Martin McDonagh (*Vestul singuratic*), Evgheni Grișkoveț (*Cum am mâncat un câine, Casa*), Neil LaBute (*Niște fete*), Ivan Vârâpaev (*Iluzii*), Rajiv Joseph (*Un pic prea intim*), Annie Baker (*Cerc Oglindă Transformare*), Donald Margulies (*Băiatul din Brooklyn*), Iaroslava Pulinovici (*Somnambulism*), Ivan Turgheniev (*O lună la țară*). A dramatizat romanul lui Mihail Bulgakov, *Roman teatral*, pentru spectacolul regizat de Vlad Massaci la Teatrul *Nottara* din București. Traduce teatru din 2003, din engleză, rusă și franceză.

Prezentarea actorilor

Daniela Minoiu

Este actriță a Teatrului *Nottara* din anul 1997. A absolvit Academia de Teatru și Film, specializarea arta actorului, ca șefă de promoție, la clasa profesorului Gelu Colceag. S-a împlinit ca profesionist, fiind absolventă și a Seminarului Pedagogic Universitar și a Academiei de Radio și Televiziune. Dorința ei de perfecționare a determinat-o să urmeze programul de masterat în *Intervenții fundamentale în dezvoltarea personală și psihoterapie*, și *Familie și societate*, din cadrul Facultății de Psihologie, promoția 2010. A participat, de asemenea, la programe de formare în Marea Britanie, Germania, Franța: sociodramă, dans terapie, art terapie și teatru-dans.

La Teatrul *Nottara*, datorită pregătirii sale și a calităților de interpretare multiple, capabilă să se plieze pe cerințele unor roluri comice sau tragice, Daniela Minoiu a lucrat cu regizori importanți: Petre Bokor, Alexandru Dabija, Alexandru Darie, Alice Barb, Gelu Colceag, Diana Lupescu, Tino Geirun. A interpretat nuanțat și cu pasiune personaje cunoscute, dintre care amintim: Doamna Peachum în *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht, Mirandolina în *Hangița* de Carlo Goldoni, Țiganca din *La țigănci* de Mircea Eliade, Colette din *Oscar* de Claude Magnier, Prințesa Maria Bolkonski din *Război și pace* după Lev Tolstoi, Isabelle din *Doamna nevăzută* de Calderon de la Barca, Ingrid din *Sărbători fericite* de Jean Poiret, Thea din *Miresele căpitanului*, după Plaut.

Deschiderea și disponibilitatea de a se dedica cu generozitate meseriei sale i-au deschis porțile mai multor teatre din țară și din București: la Teatrul Național a interpretat Ana din *Arca lui Noe* de Lucian Blaga, în regia lui Gelu Colceag, rol pentru care a primit Premiul pentru debut remarcabil, a avut colaborări la Teatrul Luni de la Green Hours, la Teatrul Româno-American și la Teatrul *Ion Creangă*; la Teatrul *George Ciprian* din Buzău a jucat Contesa Olivia din *A douăsprezecea noapte* de William Shakespeare, în regia lui Gelu Colceag.

În stagiunea actuală o puteți vedea jucând și în spectacolele: *Hangița* de Carlo Goldoni, regia Tino Geirun (în rolul Mirandolina), *Tango, monsieur?* de Aldo lo Castro, regia Anca Maria Colțeanu (în rolul Marisa Pitti), *O poveste foarte simplă* de Maria Lado, regia: Ljupcho Gyorgievski (în rolul Stăpâna) și *Noi doi* (în rolul Sonia).

Vlad Gălățianu

În 2008 a absolvit Arta Actorului, din cadrul Facultății de Teatru a Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică *I.L. Caragiale*, București, la clasa profesorului Florin Zamfirescu. Prieten apropiat al Teatrului *Nottara*, Vlad Gălățianu a fost distribuit în producțiile: *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, regia Diana Lupescu, (2013); *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, regia Dinu Cernescu (2012); *Umor, amor fior de dor... în București*, regia Diana Lupescu (2012); *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht, regia: Diana Lupescu (2009); *Rinocerul îndrăgostit* de Liao Yimei, regia: Mihai Lungeanu (2008).

În perioada studenției a interpretat, pe scena Studioului Cassandra, rolurile: Lisander din *Un vis... în noaptea miezului de vară*, după William Shakespeare și Georges din *Gaițele* de Alexandru Kirițescu, ambele în regia lui Florin Zamfirescu.

A experimentat și opera, în spectacolul *Lucia di Lamermoor* de G. Donizetti, în regia lui Ognian Draganov pe scena Operei Naționale din București.

În stagiunea actuală vă puteți întâlni cu personajele pe care le joacă în spectacolele: *Mult zgomot pentru nimic* (Balthazar), *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, regia Dinu Cernescu (Rădulescu Nercea) și *O poveste foarte simplă* - de Maria Lado, regia: Ljupcho Gyorgievski (Alexei).

Alexandru Mike Gheorghiu

A absolvit Facultatea de Teatru din cadrul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică din București. A debutat pe scena Teatrului Studentesc Podul, în spectacole regizate de Cătălin Naum.

Înzestrat cu simțul umorului, Alexandru Mike Gheorghiu se avântă în „partituri” comice provocatoare și, de mai bine de cincisprezece ani, dovedește acest fapt prin creațiile sale pe scenele Teatrului *Nottara*. În stagiunea curentă îl puteți vedea în spectacolele: *Titanic vals* de Tudor Mușatescu, în regia lui Dinu Cernescu (spectacol care se joacă cu succes încă din primăvara anului 2002), *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, în regia Dianei Lupescu, *39 de trepte* după romanul omonim de John Buchan, în regia lui Petre Bokor, *Fazanul* de Georges Feydeau, în regia lui Alexandru Mâzgăreanu și *Familie de artiști* de Kado Kostzer și Alfredo Arias, în regia lui Alexander Hausvater.

De-a lungul timpului, a lucrat cu mulți alți regizori, printre care: Vlad Massaci, Calvin McClinton (profesor fondator al Fundației „Artele Teatrului Musical” din Kent, Ohio), Yvette Bozsik, Mihai Lungeanu, Anca Maria Colțeanu, Dan Vasile, Bogdan Hușanu.

A colaborat, de asemenea, cu Opereta din București, jucând în spectacolul de teatru-dans *Cabaret* de John Kander, Joe Masteroff, Fred Ebb, scenariu pe baza căruia s-a făcut celebrul film regizat de Bob Fosse, cu Liza Minnelli în rol principal

Corina Dragomir

Carierea sa este legată, în aceeași măsură, de Teatrul *Nottara* și de Teatrul Excelsior. A lucrat o perioadă mare de timp cu Ion Lucian, care a fost unul dintre profesorii săi la specializarea Actorie a Facultății de Arte din cadrul Universității Hyperion, București, alături de Victor Radovici și Tudor Mărăscu. Licența în Arta Actorului a susținut-o la Universitatea de Arte din Târgu-Mureș.

La Teatrul *Nottara* a putut fi aplaudată de-a lungul timpului în mai multe montări, printre care: *Rinocerul îndrăgostit* de Liao Yimei, în regia lui Mihai Lungeanu și *Ai toată viața înainte* de Romain Gary, în regia Alinei Rece. În stagiunea actuală o puteți vedea jucând și în alte spectacole de succes: *Vestul singuratic* de Martin McDonagh, în regia lui Cristi Juncu, *Aniversarea* de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, în regia lui Vlad Massaci; *Vacanță în Guadelupa* de Pierre Sauvill și Eric Assous, un spectacol de Diana Lupescu și *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, regia: Dinu Cernescu.

Sebastian Ghiță

În 2013 a absolvit Facultatea de Arte a Universității Hyperion, specializarea Actorie, la clasa profesorilor Mihai Mălaimare și Anamaria Pîslaru. Apoi a studiat la U.N.A.T.C I.L. Caragiale, obținând un Master în Pedagogie Teatrală.

Între anii 2010 și 2014 a colaborat la Teatrul Masca, jucând în mai multe spectacole în regia mentorului său, Mihai Mălaimare, și anume: *Comedia Erorilor* de William Shakespeare, *Militarul Fanfaron* de Titus Maccius Plautus, *Țara unde îngerii vin degeaba*, spectacol inspirat din nuvelele lui Gabriel Garcia Marquez, *Greva*, după piesa *În așteptarea lui Lefty* de Clifford Odets, *Neguțătoarea din Veneția*, un spectacol de commedia dell arte inspirat din povestea lui "Gianetto", de Ser Giovanni Fiorentino și din "Neguțătorul din Veneția" de William Shakespeare, precum și *Flecărerile femeilor* de Carlo Goldoni.

A jucat mai apoi la: Teatrul Excelsior în spectacolul #TEENSPIRIT, creație colectivă, Compania Passepartout, în *O poveste de Crăciun* după Charles Dickens și Teatrul Tudor Vianu din Giurgiu, în *Santaj* de Ludmila Razumovskaia și *Trei Gemeni Venețieni* de Antonio Collalto.

De asemenea, în perioada 2013-2015 a coordonat Trupa de Teatru Orpheus, a Colegiul Național *Mihai Viteazul* din București. A jucat și în serialele TV: *Lección de viață*, *Las Fiebinți* și, mai recent, *Atletico Textila*.

Impresii de la spectactatori:

„În programul spectacolului **Burlaci și burlăcițe** de la Teatrul Nottara, despre piesa dramaturgului israelian Hanoch Levin, traducătorul Bogdan Budeș scrie: *Textul lui Levin face parte din categoria acelor texte pe care nu le poți ignora, fie îl iubești, fie îl urăști, indiferent oricum nu te lasă.* Fac parte din prima categorie, poate pentru că prima întâlnire cu dramaturgia lui Levin a avut loc cu ceva timp înainte, la Teatrul *Bulandra*, unde am încercat să dezleg **Meșteșugul vieții**. Din această din urmă piesă am păstrat în mine o replică: *Bătrânețea este cel mai bun leac pentru căsnicie.* Lângă ea și-a găsit loc alta, din premiera de azi: *Există viață și după nuntă.* O afirmație ce se transformă pe parcursul piesei în exclamație, interogație.

Scenografia inspirată ne proiectează într-un spațiu alb sufocat de perne (obiecte casnice banale), spațiu în care tronează un pat și care capătă conotații diverse de la camera nupțială, la o rezervă într-un azil de nebuni, de la celula unei închisori, la un spațiu edenic. După perdeaua de perne ce pare o fereastră zăbreliată, nimic nu se deslușește.

Centrul de greutate al piesei este ținut de triumphiul Pukița, Znaiduh, Gaunino. Cei trei realizează admirabil celebra terțetă specifică *commediei dell arte*: Colombina, Arlechino, Pierrot. Înainte de căsătorie, Znaiduh este frământat de îndoieli, rețineri, dezamăgiri, frici, nesiguranță, asemenea lui Ivan Kuzmici din **Căsătoria** lui Gogol. Refugiul în somn, devenit *dragostea sufletului, adevăratul prieten, ciocolată a sufletului, pasiunea ce nu se va stinge niciodată* reprezintă o facilă și iluzorie salvare de realitate, adăpost în fața responsabilităților și a certitudinilor.

Odată alunecat în spațiul oniric, totul este posibil. Subconștientul naște un rival, Gaunino, dar și pune în oglindă perechea Pukita-Znaiduh cu un alt cuplu incongruent afectiv, Bulba și Oistwind. Machiați excesiv și ridicol, îmbracați precum clovnii, cu excrescențe în diferitele părți ale trupului, cu un mers de bufon sau de animal, cei cinci actori sunt manevrați de inspirata regizoare italiană Alessandra Giuntini ca niște marionete vii, sforile nevăzute ale destinului lor înnodându-se sau rupându-se aparent fără nicio noimă.

Din distribuția alcătuită din Vlad Gălățianu (Znaiduh), Daniela Minoiu (Pukita), Alexandru Mike Gheorghiu (Gaunino), Corina Dragomir (Bulba) și Sebastian Ghiță (Oistwind) am remarcat excelenta prestație a lui Alexandru Mike Gheorghiu. Odată apărut pe scenă, el devine liant pentru celelalte personaje, captează atenția prin expresivitate corporală și mișcare scenică, creionând portretul bărbatului ludic, șarmant, cameleon, egoist, câștigător în orice confruntare. După **39 trepte**, un nou rol pe măsura talentului tânărului actor!

Superba muzică italiană (ca linie melodică, dar și ca text) ce reprezintă fundalul sonor al piesei contrastează zdrobitor cu relațiile ce se țin între personaje, cu limbajul lor. Cei cinci sunt jucării ale hazardului, arătând o dată pentru totdeauna că... *bărbații vin după Luna, femeile vin după Marte.* Dacă femeile adoptă ca limbaj al iubirii declarațiile de dragoste și cantitatea timpului petrecut împreună (*Eu nu mă dau ieftin. Trebuie să te străduiești. Trebuie să mă iubești și să mă răsfeți. Nu ciocolată și gumă de mestecat – dragoste. Să-mi faci curte, să mă copleșești cu flori, să mă implori. Sex și toate alea*), bărbații par a fi incapabili de a vorbi aceeași limbă; mai mult pot fi acuzați, la o interpretare superficială a textului, de misoginism ascuțit. Etichetarea femeii ca un *vagin veșnic umed* e imposibil de digerat de către genul feminin, cu atât mai mult cu cât genul feminin nu își dorește o căsătorie prin excludere, ci o întrupare a *binelui absolut*.

A fi în rândul lumii sau a-ți alege un drum solitar? A iubi sau a te lăsa iubit? A renunța sau a lua-o de la capăt? Până și lui Hamlet i-ar fi greu cu atâtea dileme. Pentru că toți suntem în sufletul nostru ființe tragice, din care uneori țâșnește comedia.

Mulți spectatorii râd la bufoneriile interpreților, unii mai prețioși ies din sală, nesuportând limbajul frust și licențios, dar cei mai mulți aplaudă la final, zâmbind trist. Pentru că mai toți am trăit nesiguranța și teama în fața alegerilor fundamentale din viața noastră, cu siguranță toți am făcut compromisuri de teama singurătății și, mai ales, toți am crezut iluzoriu în fericirea în doi.

Nimic nu e real pe scenă, dar uneori chiar și viața noastră reală ni se prelinge printre degete sau se află în altă parte. Spectacolul este interzis persoanelor sub 16 ani. Aș mai adauga o interdicție, celor cărora le este frică să se confrunte cu proprii demoni.”

Alina Maer, Ploiești

Imagini din spectacol și programarea reprezentațiilor: www.nottara.ro

Persoană de contact:

Paula Varga

Marketing și Comunicare

Teatrul Nottara

e-mail: paula.varga@nottara.ro

marketing@nottara.ro